

מסורת הש"ס

6) (לעיל ע"ג: דהא א"ל:)
7) [עין חו"ס] לעיל ע"ג:
8) [פסחים] 8) [פסחים]
9) [עין חו"ס]
10) ד"ה תקיפת
11) [עין חו"ס]
12) [עין חו"ס]
13) [עין חו"ס]
14) [עין חו"ס]
15) [עין חו"ס]
16) [עין חו"ס]
17) [עין חו"ס]
18) [עין חו"ס]
19) [עין חו"ס]
20) [עין חו"ס]

תורה אור הש"ס

1. מבל האכל אשר
יבא אל אשך וכל שיקח
אשר ישתה בכל כלי
טיטא: ויקרא יא' לר'

גליון הש"ס

גמ' אמר אביי הר' אביו:
ע"ל דף י' ע"ב חו"ס ד"ה
תקופת:

מוסף רש"י

בפסח. מנז'ן. ויטפת שם
דבר הוא ויפטר עסקת
טובא אילת. ויטפת שם על
ויטפת שם אן [פסחים]
10. אי מיתה ערשה
ניסול. אבר המדולדל
בנהלה ומתה. המיתה
מפלה אוחו ואחי טמא
כאבר מן הנבלה אלא
כאבר מן החי. והפסח
יש ביטום לתמינתו [ומיל]
אבר מן החי נשר הפסח
ממנו טהור. דלחן טמאה
אלה טהור אבר שנט
בשר גדים ועומת. אכל
נבלה בית ממנו טמא
אז הטמאה יבטלו ע"ג.
שאהה יכול להאכילו
לאחרים. לטובי כוונת
לדעו אשך כוונת
ובכורות 10. שאי
אתה יכול להאכילו
לאחרים. ערבי כוונת
שאריתם כוונת [מתוח]
10. א"ת

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קמ"א.

עין משפט
גד מצוה

א [מ"ו] פ"ב מלכות
גמ' הלכה י"ג:
ב [מ"ו] פ"ב מלכות
גמ' הלכה י"ג:
ג [מ"ו] פ"ב מלכות
גמ' הלכה י"ג:
ד [מ"ו] פ"ב מלכות
גמ' הלכה י"ג:

עין רש"י
מ"ו פ"ב מלכות

שיטה מקובצת

6) היא קבל טמאה
מאביו בכחבור: 7) ויבש
זה שכבר טימא לאבר
שטמא כנבלה הדין
כששימש וכו' וכן כחוב
בספרי כ"י: 8) שאין
האבר טמא כלום ע"י
אחי בשר. נ"ב שספסר
כ"י לא נפסא מלת
אלי: 9) שהרי יתרה לכן
ולא להתפין אה עיטת
ואמר אני: 10) ומשי
חלמרא לעולם וכו':
11) הרי אמרו תקרובת
ע"ד של אוכלין מטמא
באהל דילפון לה טריאלו
ובחי מהם מה מה טמא
באהל אף תקרובת ע"י
מטמא באהל וקמא אביי
אומר אני דטמאה זו:
12) משום מעג נבלה אב
כוליא כשהכוליא טמאה:
13) טמאה זו כטמאה
וה"ל: 14) ואין צריך
הכשר וזה לענין טומאת
אוכלין אוכל הוא וקמי
צריך הכשר ה"ל כן
בצאתו כ"י [ישן]: 15) הרי
אמרו בית ששכנו בורעים
דהוי בית כלומר הרי:
16) בטלו הורעים ועשה
אהל: 17) כותליו ואהל
שלו ומטמא אדם וכלים:
18) לטמא אדם וכלים לא
דאורייתא הוא ואית דברים
בית ששכנו בורעים טהרו
כלומר טהרו שטמאת
אוכלים ועשו עין:

טומאה כ"ה הסתרים היא. היא קבל טומאה
בבשר וקוי"ל בנה (דף מ"א): מקרא דטומאת בית
מטמא: ר"מ היא. בנהמה המקשה (לעיל ע"ג).
והטעם את אמו ואח"כ חתכו בשר העובר מנגע
מאכר היואל שהיה מחובר לו והוא
מטמא כלבד מן החי: א"ל. רבי אסקי
לר' ירמיה בנה דר' אבה בר ממל לא
איכפת לי דהא זימנין סגיאין אמרה
להאי טעמא קמאי ואמרי ליה אנה:
עני ליה לר"מ בין טומאה דבעיא
הכשר כו'. היא דנהמה המקשה
הוכשר העובר בשחיטת אמו ועדיין
האבר העומא מחובר זו וטמאה אכל
משמנו מן הכשר לר"ך הכשר ויזון
לר"ך הכשר לא הוכשר קודם חתימה
והי"ך מקבל טומאה מאביו: כשהוכשר.
קודם חתימה קמאי ה"ך כרייתא
דטמאה: הרי טעמא טומאה חמורה
אבג אביו. בעודו מחובר באבר היה
אז הטומאה לעמא אדם וכלים ומתא
דבי ר' ישמעאל לעיל בפירוקן (דף
קכ"א). מה זרעיה שאין סופן לעמא
טומאה חמורה לר"ך הכשר אף כל
שאין סופן לעמא טומאה חמורה לר"ך
הכשר אלא מי שסופו לעמא טומאה
טומאה כגון נבלה ע"י טהור לא
וכ"ש זה שכבר טימא: כשישמש. אוחו
שמוש טומאה חמורה לאו בתורת
אכל שמשא לא שאין האבר מטמא כלום
ע"י אוחו בשר אלא בתורת עץ שימש
שמשא ומנה עם הגידין והעצמות
ליעשות אבר והן עץ והשתא אהעביד
ליה אוכל ופנים משותף בלו לכאן
ולא דמי לנבלה עוף טהור שהיא
מטמאה אדם על ידי אחילה: הרי
אמרו. כפסחים באלו עוברין (דף
מ"ה): כופס שאור. מוטוי"ל בלע"ז:

טומאת בית הסתרים היא וטומאת בית
הסתרים לא מטמא אמר ליה אף לדידי
קשיא לי ושאלתיה לרבי אבא בר ממל
ואמר לי ¹⁰הא מני רבי מאיר היא דאמר
טומאת בית הסתרים מטמא אמר ליה ולא
זימנין סגיאין אמרה קמאי ואמרי ליה שני
ליה לר' מאיר בין טומאה דבעיא הכשר ובין
טומאה דלא בעיא הכשר אמר רבא ומאי
קשיא דלמא בשהוכשר אמר ליה רבה בר
רב חנן לרבא למה לי הכשר הרי מטמא
טומאה חמורה אבג אביו אמר ליה כשישימש
מעשה עין שימש אמר אביי הרי אמרו
¹¹כופת שאור שיהיה לשיבה בטלה טומאתה
לאו דאורייתא דאי סלקא דעתך דאורייתא
מצינו לאוכלין שמתמאין טומאה חמורה
כשישימש מעשה עין שימש ¹²אמר אביי הרי
אמרו ¹³תקרובת עבודת כוכבים של אוכלין
מטמאין באהול טומאתה לאו דאורייתא
דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לאוכלין
שמתמאין טומאה חמורה כשישימש מעשה
עין שימש אמר אביי אמרו ¹⁴חבורי
אוכלין ככלים דמו טומאתן לאו דאורייתא
דאי סלקא דעתך דאורייתא מצינו לאוכל
שמתמא טומאה חמורה כשישימש מעשה
עין שימש א"ל רב פפא לרבא הא ¹⁵דחניא
"חלב נבלה בכפרים צריך מחשבה והכשר
טומאתה אבג כוליא לאו דאורייתא דאי סלקא
דעתך דאורייתא מצינו לאוכל שמתמא
טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש
אמר רב מתנה הרי אמרו ¹⁶בית ששכנו
בורעים טהרו טומאתה לאו דאורייתא דאי
סלקא דעתך דאורייתא מצינו לזרעים שמתמא
טומאה חמורה כשישימש מעשה עין שימש:
ר"ש מטהר: מה נפשך "אי מיתה עושה
ניפול ליטמא משום אבר מן החי אי אין
מיתה עושה ניפול ליטמא משום אבר מן
הנבלה ר"ש ארישא קאי האבר והבשר
המדולדלין בבמה מטמא טומאת אוכלין
במקומן וצריכין הכשר ורבי שמעון מטהר
¹⁷אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן מ"ט דר"ש
אמר קרא ימכל האוכל אשר יאכל
אוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים קרוי
אוכל אוכל שאי אתה יכול להאכילו
לאחרים

ועשה אותה שטמא מתורת אוכל ונעשה עין:
זו לאו דאורייתא וקרא אסתמחא נעלמא: דאי דאורייתא.
מצינו אוכלין שסופן לעמא אדם: מעשה עין. שאסורים בנהלה ובטלו מאכילה
ונעשו כעצים הנעבדים: הרי אמרו. באלו עוברין (פסחים מ"ה): חבורי אוכלים. שכלים הרי הם כללים ואם נגעה טומאה בכולל נעמא
הכלי דתנן (שם) בלך שנסדקי עריבה לענין הטומאה אם רוצה בקיומו הרי הן כעריבה ואומר אני טומאתו זו שהוא טמא כלי ואם
נגע בנת חור ומטמא אדם לאו דאורייתא: חלב נבלה. דנהמה טהורה אינו מטמא כנבלה דנפקא לן [י] מיעשה לכל מלאכה [ויקרא ז] ולענין לקבל
טומאה מן הנבלה או מן השרץ: כפרים. שעמם מועטין וחלב לאו בר אחילה הוא אפילו לעובר כוכבים אלא ע"י דחק: לר"ך מחסבה.
והוא אוכל וכיון דחלב יורד לתורת אוכל אומר אני טומאתו אבג כוליא מה שהוא טמא אדם משום מגע נבלה ושהוא שומר הכוליא כשהכוליא
טמונה זו כדאמר לעיל (דף ק"ו): כמה חוטין נמשכים הימנה לאו דאורייתא דאי דאורייתא מצינו דבר שיוצא לתורת אוכל כגון חלב
שחשב עליו ועדיין הכוליא טמונה בו: מטמא טומאה חמורה. ואין מן כל סופו לעמא טומאה חמורה אין לר"ך הכשר [וזה] לענין
טומאת אוכלין אוכל הוא וקמאי לר"ך הכשר: מעשה עין שימש. לאו בתורת אוכל הוא מטמא אלא בתורת שומר לאוכל כעמם וכקרינים
וכטללים: הרי אמרו בית ששכנו בורעים. כלומר הרי הוכיחו בית המסוכך בורעים דהוי בית. ולא ידענא היך אמרו: המסוכך בורעים.
כגון סוכך ביתו בשבלים ובהם הורעים וכיון נעשה מהם סכך [א] בטלו הורעים ונעשה אהל חשוד ואם פתחה לרעה בלתי בית הרי
כל הבית טמא כוליו ואהל שלו יולטמא אדם וכלים: טומאה לאו דאורייתא. אותה טומאה שהבית משום אהל נעמא אדם [יא] לאו דאורייתא
היא. ואית דגרסי בית שסוכך בורעים טהרו כלומר טהרו טומאת אוכלים ונעשו עין דבעלו אלא הסיכוך טומאתו לאו דאורייתא
כדפרישית: אי אין מישה עושה ניפול. והרי נתנבל עמה לעמא משום נבלה: מ"ט דרבי שמעון. דמטהר המעורה בנבלה חיים:
לאחרים